

Murat Gülsoy:
“Önemli olan da kendi karanlığınıza
bakabilmeyi öğrenmek.”

Boğaziçi Üniversitesinde Biyomedikal Enstitüsü'ndeki öğretim üyeliğinin yanı sıra, yaratıcı yazarlık dersleri veren yazar Murat Gülsoy 29 Mart 2005 tarihinde Boğaziçililerin Seçtikleri başlığı kapsamında Mithat Alam Film Merkezi'ne konuk oldu. Gülsoy seçtiği Barton Fink (Yön: Joel Coen, 1991) adlı filmin öncesinde kendi hazırladığı slayt sunumu eşliğinde seyircileri filmin dünyasını ve yazarlık kavramını tanıttı, film sonrasında ise Yamaç Okur'un moderatörlüğünde 'yazma' eylemi, yaratıcı yazarlık ve filmle ilgili soruları yanıtladı.

Murat Gülsoy: Film izlemenin en güzel yanlarından biri de onu paylaşmaktır. Bir kitabı okuduğumda da, bir filmi izleyip beğendiğimde de hep bunu bir yerlerde kullanırım derdim. Şimdi de düşünüyorum beni bu kadar ne çarptı o filmde diye. Sanırım üslubu, olaylara ve anlatığı hikâyeye mesafesi.

Barton Fink, ilerledikçe kendini açığa vuran bir film. Yazar ve metin üzerine, yaratma süreci üzerine bir film. Karakterimiz bir yazar. Bir program dahilinde yazdığı oyunun sahnelenişini izlerken arka tarafta değişim sürecini anlatıyor. Tabii sinema söz konusu olduğunda bir yazar için yaşanabilen bir deneyim. Yazar için kendi yazdığı oyunun sahnelenişi sırasında arkadan izlemek çok farklı bir deneyim. Bir edebiyat yazarı olarak bu deneyimi yaşamıyorsunuz. Ama aslında bir yandan da istiyorsunuz ki

bir köşeden ben de bunları izleyebilsem. Kurmaca bir dünya nasıl yaratılıyor çok güzel anlatılıyor bu filmde.

Aslında bizim de edebiyatta en çok yapmaya çalıştığımız şey genellikle budur. Bir sahne yaratmak, bir dünya yaratmak bir kurmaca alan yaratmak... Bazen bu filmdeki gibi etten kemikten karakterlerle bazen de dışarıdan gelen o efekt bir anda o ortamı gerçek dünyaya çevirir. Tabii oyun biter oyuncular selam verirler, oyuncu olduklarını hissettirirler. Bunlar da benim için edebiyatta meta kurmaca dediğimiz tarzdaki şeylere karşılık geliyor. Yani romanın roman, öykünün öykü, yazının yazı olduğunu hissettirdiği anlar. O yüzden film bazı yerlerde kendini tekrarlayacak ama amaç işte sandalyeleriyle koltuklarıyla bir dünya yaratmak. Edebiyatta böyle bir sahne bir dekor yok, her şey sözcüklerle ama yaptığımız şey yine aynı. Oyunu alkışlıyorlar, oyuncular alkışlıyorlar, sonra da yazarını alkışlıyorlar o da arkada utangaç bir şekilde selamını veriyor. Ama bu utangaçlığı, onun o geride kalmışlığını film boyunca da izleyeceğiz. Aslında o kadar masum bir şey değil. O da üç boyutlu bir insan. İşte bütün bunlar yazarın yaşadığı süreçlerdir.

Filmin geçtiği yerlerden birisi de bir oteldir. Sıra sıra odalar. Otelin arkasındaki olasılıklar. Yazarın kafasında hep bir hikâye olabilir, ama bunu anlatma biçimleri, anlatacağı kumaca, kurgulama biçimleri, karakterleri sonsuz olasılıklar evreni gibidir ama bir yandan da sonludur, çünkü insan kendisiyle kendi yaratıcılığıyla zamanyla, enerjisiyle sınırlı. Sonuçta yazar hiçbir şeyden bağımsız da değil. Yaşantı onun sınırları, o sınırlarla mücadele de o yaratma sürecinin bir parçası.

Bu filmde beni etkileyen şeylerden başka biri o yazma sürecini iyi anlatması. Yazma sürecindeki o klişeleşmiş sancı meselesinin çok güzel gözümüzün önüne gelmesi. Çünkü yazma süreci dediğimiz şey kağıdın üzerindeki mürekkep lekeleridir. İster onu bilgisayarda yaz ister elinle yaz onlar birer lekedir sonuçta. Ama onlara sadece leke, bir resim gözüyle değil de bir anlamın parçaları gibi bakmak önemli. Çünkü o resimler dikkatli baktığında birer

kelimeye, cümleye, sonra bir anlama dönüşüyor ve bir süre sonra biz o cümleyi görmüyoruz ancak anlam zihnimizde tekrar tekrar kuruluyor. Büyülü olan biraz da bu.

Sıradan insanlar üzerine yazmak, sıradan insanlar üzerine edebiyat yapmak. Sıradan insanlar, mesafeye yaklaşılan konulardan bir tanesi. Benim de çok ilgimi çekiyor. Çünkü edebiyatta sıra dışı olayların, duygu durumlarının inişlerin çıkışların aslında edebiyatın bir parça düşmanı olduğunu her zaman düşünmüşümdür. Aslında edebiyatın önüne geçememeli bir konu. Üçüncü sayfa haberlerini düşünün. O kadar ilginçlerdir ki bunun romanı hikayesi yazılsın dersiniz ama aktardığınızda aslında o olayı merkeze almış olursunuz. Kurmaca yani dünyanın baştan yaratılması biraz geri plana atılmış olur. Burada da sıradan insanlar üzerine çalışsan bir yazar var. Fazla da anlatmak istemiyorum. Filmden sonra konuşacağız tekrar. Bir yazarın yapması gereken şey bu değil yani karakterine sarılıp ah tapot gibi onu himayede tutmak doğru değil. Öncelikle yazdığınız karakterin de bir insan olduğuna kendinizi inandırmalı sonra da onu anlamaya çalışmalısınız ki başkaları da böyle bir insan olduğuna inansın. İnsanların çoğunlukla düştüğü hatalardan biridir bu. Karakterinize çok bağlanırsanız onu öldürür bu. Hiçbir şey atamazsınız, çıkaramazsınız. Hiçbir şeyi yakıştıramazsınız. Onun yerine empati kurarak düşünmek, kendini onun yerine koymak gerekir. O zaman çok farklı insanları da yazabilirsiniz ve onlar gerçekleşebiliyor olurlar.

Sonra da aklın dışına çıkmak. Edebiyatçının ve tüm sanat dallarıyla uğraşanların bildikleri ve hedefledikleri şeylerden bir tanesidir. Bence bu bir sanatçının, yazarın yapmaya çalıştığı şeydir. Bir dünya kurmaya çalışıyorsunuz, bir şey yapmak için, bir hikâye anlatmak için ama sanki aklınızın gerisinde başka bir yolculuğa çıkıyorsunuz. O sınırların dışına çıkıp da kenarlardakileri toplamaktan anladığımız her neyse işte. Bunun tedavi edici tarafı da vardır derler ama ben hiç tedavi olmuş birini görmedim açıkçası. Aklın dışına çıkmak kontrollü bir şekilde iki dünya arasında mekik dokumayı öğrenmek gerekiyor. Bu öğ-

renilebilir bir şey. Doğuştan gelen şeyler olduğuna hiç bir zaman inanmadım. Yazma anlarında işte bu ilişki işler oluyor. O yüzden de duvardaki resim çok önemli. Yazma seçiminde ihtiyacımız olan bunlar. Bunlar illa bizim bilinçli seçimimiz olarak gelmezler, bizi çevreleyen hayatla da sınırlıdır.

Her iyi sanat yapıtının bir sır barındırdığına inanıyorum. İyi bir sır kurgulamak zorunda sanat yapıtları. Bir gizem ve o gizemin bir şekilde çözümü. Bu size bilim kurguyu ya da fantastiği çağrıştırmaz ama her metnin içerisinde karakterin psikolojik derinliği olabilir. Yazma tekniğinin izi onu ancak okuduğunuz zaman, onu ancak izlediğiniz zaman, sanat yapıtını deneyimlediğiniz zaman ortaya çıkıyorsa ve onu başkasına anlatamadığınız bir özü oluşturuyorsa sır olur. Ki bu özde yaratıcısının kendi iç dünyasından kaynaklanan ve metne sızan bir şeydir. O yüzden de bazı yapıtları okurken çok içimize dokunur, acıklı olması anlamında değil, çok kendinizi yaklaştırmış hissedersiniz. Sonra şaşarsınız, nasıl oluyor da bir şeye yakınlaşma hissini yaşadım ben diye düşünürsünüz. İşte o bu sırlardan bir tanesi.

Tabii ki sırlar derinlerden gelen o karanlık şeylerdir. Önemli olan da işte o kendi karanlığınıza bakabilmeyi öğrenmek. Çok uzun süre de bakamazsınız. Zor bir şeydir bu ve sürekli hale gelirse insan yaşayamaz. Çünkü bilincimiz bizi akıllı uslu olmaya zorlayan bir şey. Zaman zaman oralarda bir şeylere yaklaşırsınız ve öyle o şekilde yaratma sürecine girersiniz. İşte yazma süreci dediğimiz o anlarda buna yaklaşabilirsiniz. O içinizdeki uğultu her neyse onunla bir kere tanışmanız onun farkına varmanız gerekiyor ve bu farkındalık herkeste çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir. Herkeste bu mümkündür. Herkesin bilinçdışı işte böyle alev alev yanar aslında. Şimdi tabii bu yaratma sürecine insan kaptırınca kendini dış dünyada olup bitenleri de artık kendi kurgunuz gibi algılamaya başlayabilirsiniz. Birden bire aradığınız bir kitap kendiliğinden beliriverir, birdenbire telefon çalar ilgili biri arar, bir sürü şey olur böyle. Siz de bunları işaretler gibi algılarınız. Zaten kendi-

nizi o yaratma büyüüne kaptırmazsanız yarattığınız şey de başkasını büyüleyemez. O yüzden de o işaretler birdenbire önem kazanmaya başlar. Ürkütücü olabilir, korkutucu olabilir, çok sevindirici olabilir. Bu filmde de böyle şeyler var. Evet, hayal gücü böyle tavana bakarak geliştirilebilen bir şey değil ama yazarın burada böyle yazarın tıkanma anında görüyoruz. Boş yüzeyin nasıl bir sınır haline geldiği vurgulanıyor burada. Sonsuz olasılıklar tam tersine bir hiçliktir. Oradan bir yaratıcılık bulmak biraz zor.

Kağıdın yüzeyinde de bir takım işaretler bırakmayı umuyoruz. Metnin dünyasına girmek için bizim de sınırlara ihtiyacımız var. Bu sınırlar hem bizim kendi birikimlerimiz, bildiklerimiz, hem çevremizdeki her şeydir ev, zaman, her şey bizim sınırimızdır. İşte hayal gücü bu sınırları aşmak çabası olarak kendini ortaya koyar çünkü işlevseldir. Evrende hiçbir şey tesadüfi değil, evrimsel psikolojiye göre baktığımızda her şeyin bir işlevi var. Hayal gücünün de bir işlevi var doğada ayakta kalabilmemiz için. İnsan kestiremediği neden sonuç ilişkilerini kuramadığı anlarda hayal edip bir süre sonra gerçekleştiğini görebilir ya da kendi eliyle gerçekleştirebilir. Bu yüzden de hayal gücü kendi birikimlerimizle sınırlıdır ancak bu sınır iyi bir şeydir.

Yazmak ya da bir metin yaratma nerden akla gelir Ben genellikle Vladimir Nabokov'un örneğini veririm. "Lolita"nın yazılma öyküsünü şöyle anlatıyor Nabokov. 1940'larda Fransa'da bir doğa müzesinde bir deney yapılıyor deneyde maymunun eline bir kömür parçası veriliyor ve onu resim çizmeye zorluyor bir araştırmacı, haber olmuş gazetede. Dünya'da ilk defa bir hayvana resim çizdiriliyor, çizdiği resim ise kendi kafesinin parmaklıkları. Nabokov diyor ki, bu olayı okudum ve aklıma Lolita'nın hikayesi geldi. Şimdi bizim için Lolita'nın hikayesiyle -çok küçük bir kızla yetişkin bir adamın aşk hikayesi diyelim, bu maymun olayı arasında bir bağlantı kuramıyoruz. Muhtemelen Nabokov'da bir bağlantı kurmak istemiyor, sadece o an aklına o fikir geliyor. Bizim de aklımıza böyle tuhaf şeyler gelir aslında ama yaratıcı yazarların ya da yaratıcıların farkı o gelen şeyin ilham olduğunu o anda fark etmek. O tuhaf şeyin, o abes şeyin, o

saçma düşüncenin aslında işlenebileceğini bilmek. Çünkü o fark ediş insanın bilinçdışına açılan bir kapı. Önemli olan o anı fark edebilmek.

Uykuyla uyanıklık arasında diriliş. Bunu da üç aşağı beş yukarı herkes deneyimlemiştir, hem bilincimiz yerindedir hem de o gerçekliğe çıkıp çıkıp geri dönüyormuşuz gibi olur. Bir süre sonra da uykuya kendimizi kaptırırız. O sırada hepimiz beynimizi, zihnimizi çok özgürmüş gibi görürüz değil mi? Yazarın aslında çoğunlukla yaptığı, içine girdiği ortam, artık kalem kâğıtlaysa da bilgisayarlıysa da her nasılsa; o metnin içine girip çıkmak. Okurken bile bunu yaşıyoruz. Okurken de bir süre sonra çevreyi unutuyoruz değil mi? Yazar da yazarken aynen o şekilde o kurgunun içene girmek durumunda. Eğer giremiyorsanız da, hâlâ yazıyorsanız o kısımlar okuduğunuzda size biraz yapay gelecektir. İki taraf da çok parlaktır ama bu parlaklıkla başa çıkılması da zordur. Evet, nereye baksanız onu görmeye başlayabilirsiniz. Çalışma böyle bir şey. İşin az işlenen tarafı bu. Ne yazık ki tüm sanat dallarında çok yoğun bir çalışma gerekli. Bunu müzisyenler için hayal emek kolay. Piyanistler günde on saat çalışıyorlar diyoruz. Yazarlıkta da böyledir. Yazmak sadece ilhamla içimizden çıkan bir takım güzel sözleri kağıda dökmek değil ki. Çok iyi yazarlar gerçekten de çok fazla ve çok fazla çalışıyorlar.

Her neyse yazdığınız, o son noktaya gelebilmek çünkü hedefe vardiktan sonra hakikaten kazanacağınız şeyler var. Bunlardan bir tanesi de eğlence. Şimdi böyle eğlenmek hakkınız. İstekler bitmez. Ne yaparsanız yapın içinizdeki arzu motoru böyle çalışır. Ama gerçek böyle olmaz. Bu güzel sahnelerin devamı da var. Çünkü aslolan o ilham perinizle başbaşa oturmak ve bir sonraki yazacağınız şeyi o andan itibaren düşünmeye başlamaktır. Benim en sıkıldığım şey, o kitap bittikten sonraki iki üç aylık dönemdir. Orası çok kötüdür çünkü yorgunsunuzdur. Dinlenmeniz gerekir, yazdığınız yeni bitmiştir ama içinizdeki o yazma isteği bitmemiştir. Okur için daha kolay, o yazarı sevdiyseniz gider öbür kitabını okursunuz ama yazar için öyle değil. Bir sonraki kitaba geçmek de o kadar çabuk olmuyor.

Bizim yaptığımız hikaye anlatmak. Her zaman hikaye anlatıcısıyız. Kendi hikayelerimizi ve etrafımızdaki başkalarının hikayelerini yaşıyoruz ve o sayede ayakta kalıyoruz. Yoksa başka türlü bir anlaşmayı bir iletişimi ben mümkün görmüyorum. Biz kavramlarla anlaşmıyoruz, bir takım hikayelerle anlaşmıyoruz.

Dinleyici Soruları

Coen Kardeşler'in sineması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Murat Gülsoy: Coenleri zaten çok seviyorum ama *Barton Fink* en sevdiğim filmlerinden birisidir. İlk izlediğimde de kendime çok yakın bulmuştum. Oldukça etkili olduğumu hatırlıyorum ama tam olarak ne zaman izlediğimi kestiremiyorum, videodan birkaç kez aralıklarla seyrettiğim bir film oldu, yani kişisel maceram da belirgin bir yeri vardır. O otel atmosferi beni hemen *Shining*'deki otele götürür. Yarattığı dünyayla bütünleşiyor ama yine de ona karşı bir mesafeyi koruyor. O mesafenin ben her zaman yaratılan şeyle yaratıcısı arasında olması gerektiğini inanmışımdır. Yarattığı eseri kendi hayatının uzantısıymış gibi düşünen yaratıcılar bana biraz kendi üstüne kapanma gibi gelir. Yaptığınız şey dış dünyaya verdiğiniz bir mesaj sonuçta ama yaptığınız şey mesaj içeriği taşımasın. Siz ona ne kadar mesafeli durursanız o da kadar tek başına var olabilir. Yazarına ihtiyaç duymamalı bir metin var olmak için.

Senaryo yazmayı düşündünüz mü?

Kendim oturup da bir film düşünmek bir film yaratmak gibi bir isteğim olmadı. Benim alanım edebiyat. Orada her şeyi siz yapıyorsunuz ya o hoşuma gidiyor. Belki Nuir Bilge Ceylan gibi biri olsaydım, her şeyi kendim yapabilseydim olurdu. Ama ben görüntüden çok kelimelerle ifade etmeyi seviyorum.

Siz bir yandan da akademik hayatınıza devam ediyorsunuz, bir yandan da oldukça üretken bir yazarınız. Bu kolay olmamalı herhalde.

Murat Gülsoy: Tabii ki çok çalışmayı gerektiriyor, zor zamanları da oluyor. Ama hem yazar olmak, bilimle uğraşmak insana zaman gerektiren ve on yıllara yayılan bir şey. Ama önemli olan, ben hep böyle düşünmüşümdür; o gün ne yaptığın. Ben hep zevk aldığım işleri yapmaya çalıştım, böyle bir imkânım oldu. Başka bir iş yapıyor olsaydım yazarlığa bu kadar zaman ayıramayabilirdim bilmiyorum. Üniversite zaten böyle bir yer olmalı.

Dinleyici Soruları

Film kara film türüne pek yaklaşmıyor galiba, yani cinayet falan var ama?

Yok, oralarda değil. Bu filmin meselesi daha ağır, daha içselleşmiş belki de. Coen kardeşler o meseleyi bu filmle halletmeye çalışıyorlar. Usta yaratıcıların zevk almak için yaptığı bir iş bu. Bizi birçok kere yanıltıyorlar, bir sürü parodi, göndermelerle dolu.

Başka yazma sürecine dair film hatırlıyor musunuz?

Şu anda aklıma gelmiyor, *Shining* var ama *Shining* de bir romandan uyarlama.

Adaptation olabilir mi?

Adaptation'la ilgili karışık duygular içindeyim. Sevmedim sanırım. Şunu sevmedim; sonuçta bize o bütün Hollywood klişelerini tekrar izlettirdi, belki yazarın o seminerlere teslim olma sürecini farklı bir şekilde izleseydik daha iyi olurdu.

Sıradan adamla ilgili olarak bir şekilde sıradan olana ulaşmak istediğini söylüyor filmin başında. Ancak karşısına sıradan bir adam çıktığında onun hikâyesini bile dinlemek istemiyor yani 'sıradan adam' hakkında o kadar fazla yürüttüğü estetik ya da entelektüel savaşa saplanmış ki belki o savaşı gerçekten yürütebilmesi için eline geçecek bir malzemeyi eliyle itiyor.

Kulaklarını tıkayıp yazabiliyor, aslında o ilginç bir şey, iki türlü bir şey. Önemli olan kendi kafasında yarattığı şey, biriyle yaptığı röportajın sonucu değil. O yüzden o adamın hikâyesi onu ilgilendirmiyor. Bir yandan kendi kafasında yarattığı şeye odaklanmış, karşısındakinin ne anlatmak istediği onu ilgilendirmiyor, komedi orada zaten. Bir yazar olarak sadece kafasındakileri yazmak istiyor. Hiç güreş izlememiş mesela hayatında işin komik yanı da biraz o. Güreşi öğretiyor karşısındaki de, madem bilmiyorsun güreşi yazacaksın gel ben sana öğreתיyim diyor, bunu söyleyen adamın da kafasının içerisindeki adam olduğunu sonradan öğrendiğimiz için yazarın bu tutumu birbiriyle örtüşüyor. Başka da anlatılacak bir şey değil. Yaratım süreci işte bu.

Şöyle bir çıkarım yaptım, yazar o otele girdiği andan itibaren gerçekte gerçektışı öyle bir birbirinin içine giriyor ki, o koridorlar özellikle, sanki insan zihninin sonsuz gidişatı gibi ışıklarla beraber uzayıp gidiyor, onlarca kapı var ve sadece Barton ve iki oda var. Birkaç insanın varlığından haberdarız. Oteldeki olaylarda çok ilginç zaten asansördeki adamın hareket etmemesi mesela. Acaba kızın üstünde sineği öldüren ve her tarafı kan kapladıktan sonra bir bir bilinç kırılması oluyor ve olaylar Tamamen Barton'ın uydurması haline mi geliyor diye düşündüm ben.

Murat Gülsoy: Evet, o tür şeyleri düşündürüyor film doğru. Sonuna geldiğimizde sondan başa doğru bakınca bunlar Barton Fink karakterinin kendi zihnindeki yangın, onun kendi kendisiyle güreşmesiydi, ama bu taraftan bakınca baştan sona bakınca, yani Hollywood da dikiş tutturamayıp deliren bir yazarın dramı var yani. Ama bütün bunlara başka açılardan bakıldığında başka başka çıkarımlar yapılabilir.

Benim bir şey dikkatimi çekti. Yazar en başta kendisine örnek aldığı büyük yazarı son görüşümüzde yolda aşağıya doğru ilerliyor ve “patıkaya doğru yürüyeceğim”. Bu son duyduğumuz söz. Sonra ölüm haberini

alıyoruz. Son sahnede de kahramanımız Pasifik Okyanusu'na inmiş arada denize bakıyor. Büyük yazarın o Hollywood işlerinde ucuz senaryolar yazarak çalışmış, sevmediği işler yapmış, alkollü batağına saplanmış. Barton önce buna isyan ediyor senin gibi olmayacağım diye ama sonra o da boyun eğmek zorunda kalıyor.

Evet, orada yapımcının, seni gözüm görmesin dedikten sonra kentten ayrılma demesi, yani normalde bir polisin söyleyeceği repliği söylemesi ve bunun da ciddiye alınması çok ilginç ki bunu söylerken üniformalı zaten. Üniforma başlı başına bir izlek orada. Yani yapımcı bile gerçek olma-yabilir, gerçek demeyelim de yapımcı bile bir şeyin simgesi.

Orada formüllerle dalga geçen bir üslup da var. Biri iyi güreşçi olacak bir kötü güreşçi olacak, bir karakter ilk yarıda iyi güreşçiyi oynuyor sonra kötü güreşçiyi oynuyor yani onun çatışmasından besleniyor. Film endüstrisindeki mutlak iyi mutlak kötü kavramlarıyla da dalga geçmiş gibi görünüyor.

Evet, tabii ki hiçbir şey tam tek bir anlam taşıyor. Hollywood filmlerinden alıştığımız her şeyin tek bir anlamı olduğu bir anlatım değil. O yüzden karakterler de farklı durumlarda farklı şeyler yapabiliyorlar. Bir karede yazara isyan eden başka bir karede onu kurtarabiliyor. O kurtarış çok simgesel, çünkü gerçek bir yangın olamadığı da bariz, bir yandan da aksiyonun gereklerini yaparken bizim simgesel anlamlar çıkarmamıza neden oluyor.

Sinemada en zorlanılan alanlardan birisi de diyaloglar. Siz bir yazar olarak bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Çok farklı değil, tiyatrodaki, sinema da diyalogun işlevi genellikle aynı. Buradaki işlevi bizim o insanları doğrudan görmemizi sağlaması, çünkü dolaylı bir anlatım. Anlatıcının bakış açısıyla bu adam şöyledir böyledir diye anlatmasındansa, onu etrafındaki başka bir adamla diyaloga soktuğunda. Biz okur olarak o adamın ağzından okuduklarımızla bu adam şöyle bir adamdır çıkarımını yapmamızı

sağlar. Kullandığı sözcüklerden cümle yapısından o adamla ilgi birçok şey öğrenebiliriz. Eğitimini, sosyo-kültürel yapısını, psikolojisini. Bizim karakterli çok daha iyi anlamamızı sağlayan bir araç diyalog. Aynı şey kurmacada da geçerli aslında.

Murat Gülsoy Kimdir?

Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi. Bugüne kadar "Alemlerin Sürekliliği Ve Diğer Hikayeler", "Binbir Gece Mektupları", "Bu Anı Daha Önce Yaşamıştım", "Bu Kitabı Çalın, Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul!" adlı hikaye kitapları, "Bu Filmin Kötü Adamı Benim!" adlı romanı ve "Büyübozumu Ve Yaratıcı Yazarlık" adlı deneme kitabı yayımlanan Gülsoy, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla birlikte "Hayalet Gemi"yi hazırlamıştı. "Bu Kitabı Çalın"la 2001 Sait Faik Öykü, "Bu Filmin Kötü Adamı Benim"le 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. Halen Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi'nin genel yayın yönetmenliğini sürdüren Murat Gülsoy, yaratıcı yazarlık atölye çalışmalarını da sürdürüyor.